

Jo oli outoa menoa!

Kirjoittanut Anja Karkiainen

Olin oudossa kylässä,
tasaisessa taajamassa.

Kuulin maagisen musiikin,
taikaa korvani tavoitti.
Ääntä tuota äimistelin,
ihmettelin iskutusta.
Itkivät ihanat viulut,
hirnui hurjina hanurit,
rummut komppia kolisti,
takoi tahtia tasaista.

Vahvistimien lävitse
soiton voittivat solistit:
yksi sirkutti sisällä,
toinen ulkona ulisi.
Tuuli kaiut kauas kantoi
volyyymilla voimakkaalla
tasamaalle matkain taakse,
laajalti lakeuksille.

Näin väkeä merkillistä,
omituista joukkiota:
ihmiset ihan pihalla
tanssi paljaan taivaan alla,
parin kanssa painelivat
toisiinsa takertuneina.
Laumana ne laukkasivat,
samaa tahtia tapaili.
Varoa sai varpaitansa,
päälle astujaa pelätä.

Oli säärtä vieretysten,
jalkaa jalkojen välissä,
vatsaa vasten lonkkaluuta,
napaa naapurin navassa.
Miehet kättänsä pitivät
partnerin pakaran päällä.
Naiset kämmenin kävivät
kiinni miesten olkapäähän,
sormin hartiaa haroivat.
Toiset kourat toisiansa
pumpunvartena puristi,
vatkasi kuin varstoessa.

Kukin tanssi kuinka taitoi:

Jo oli outoa menoa!

Kirjoittanut Anja Karkiainen

yksi junnaten jutasi,
asvalttia karkeata
kiersi lenkkikengillänsä,
toinen lensi liihotellen
kevyemmin tanssikengin,
taivutuksia esitti.

Sivot neidot sipsuttivat
ketterästi ketkutellen,
rouvat ronskimpilihaiset
tanakammin taapersivat.
Aikaihmosten välissä
ripakinttuiset ipanat
korkokengin koikkelehti.
Papat paksut puuskuttivat,
henki heikkona pihisi.
Mammat laaja-ahteriset
lyllertelivät perässä.
Liha liikkui ja hikosi.
Otsaa pyyhki ohkaisetkin,
kulmaluita kuivatteli.

Tomu taivaalle kohosi,
pö ly pilvien tasalle.
Edessäni estradilla
jotain juontaja jupisi,
huuliveikko hullutteli;
festivaalia ylisti,
mainioita markkinoita,
puuhaa viihteeksi nimitti.

Sitten ääreen mikrofoniin
ilmestyivät mies ja nainen
hienot kruunut hiuksillansa,
kullan loiste kutreillansa.
Oli kuulemma kuningas
kuningattaren keralla.

Kovin tuota kummastelin,
häikäistynyt hämmästelin.
Onko sattunut kumous,
valtiomuodon muutos tehty?
Paetako jo pitäisi,
karkuun juosta ja kadota?

Enpä ehtinyt etäälle,

Jo oli outoa menoa!

Kirjoittanut Anja Karkiainen

kauas mennä en kerennyt.
Lähtemästä mies mun esti,
joka kauniisti kumarsi.
Kohta tanssijain seassa
massan murjovan mukana
käsi varma vyötäröllä
vei mua vallan taitavasti,
joustavasti johdatteli.

Yhteen askeleet sopivat,
hyvin luonnistui kuviot.
Sydämetkin synkronoitui.
Se oli menoa naisen!